

ότι σ' αυτές ανήκει η πλήρης κυριότητα των μοναστηριακών κτημάτων⁴⁰.

Μετά το πέρας τεσσάρων μόλις μηνών, η Μονή επειδή επεδίωκε ειρηνικές λύσεις, έστειλε και δεύτερη αίτηση προς το Υπουργείο Γεωργίας, σύμφωνα με την οποία ο δικαστικός αγώνας προβλεπόταν ν' αποδεί επιζήμιος εθνικά, γι' αυτό έπρεπε να αποδοθεί το δίκαιο της Μονής οικειοθελώς. Άλλωστε η Μονή για διευκόλυνση της διαφοράς είχε προσφερθεί να δώσει δυο κτήματα του Σοφουλάρ, εκτάσεως 18000 στρεμμάτων και τα κτήματα του αγίου Μάμαντα, εκτάσεως 20000 στρεμμάτων⁴¹. Για το λόγο αυτό έγινε παράκληση στο Υπουργείο να αναγνωρίσει τα δίκαια της Μονής, να αποτρέψει τον κίνδυνο δικαστικού αγώνα, διότι αυτός εκτός του ότι κινδύνευε ν' αποδεί σε βάρος του Ε.Δ., θα δημιουργούσε εθνικά επιβλαβές προηγούμενο σε βάρος της εκκλησιαστικής ακίνητης περιουσίας που βρισκόταν στην ξένη κυριαρχία και της οποίας η αξία ανερχόταν σε δισεκατομμύρια⁴².

5. Προσπάθειες επίλυσης της διαφοράς, υπογραφή προσυμφώνου από το ελληνικό δημόσιο και την Ιερά Μονή και οι συνέπειες αυτού

Μετά από ένα χρόνο περίπου από τη Β' γνωμοδότηση των πέντε καθηγητών, η ελληνική κυβέρνηση κάτω από το βάρος της δικαστικής αγωγής της Μονής και των δύο γνωμοδοτήσεων πλειάδος καθηγητών της Νομικής Σχολής του εθνικού Πανεπιστημίου Αθηνών αναγκάστηκε να λύσει τη σιωπή της.

Οι δυο αιτήσεις της Μονής προς το Υπουργείο Γεωργίας απετέλεσαν μια καλή απαρχή για την επίλυση της διαφοράς, και μια γέφυρα προσεγγίσεων. Έτσι η κυβέρνηση με το από 29-3-1924 έγγραφό της προς τον αντιπρόσωπο του Αγίου Όρους Ιγνάτιο Βατοπαιδινό, ανήγγειλε ότι εγκρίθηκε από την κυβέρνηση η μίσθωση 18 μετοχίων για την εγκατάσταση προσφύγων από τη Μικρά Ασία με μίσθωμα το μέσο όρο των προσόδων της τελευταίας πενταετίας του κάθε μετοχίου⁴³, ότι η οριστική λύση θα ήταν η απαλλοτρίωση των μετοχίων, αλλά, η κυβέρνηση αποβλέποντας στον ιδιαίζοντα χαρακτήρα του Αγίου Όρους δε θέλησε να αφαιρέσει την ιδιοκτησία

40. Αυτόθι, σ. 25.

41. Α.Ι.Μ.Β., Ιγνάτιος, *Αίτηση*, σ. 5.

42. Αυτόθι, σ. 7.

43. Παπαναστασίου, *Εμπιστευτικόν έγγραφον*, σσ. 13-15.

ότι σ' αυτές ανήκει η πλήρης κυριότητα των μοναστηριακών κτημάτων⁴⁰.

Μετά το πέρας τεσσάρων μόλις μηνών, η Μονή επειδή επεδίωκε ειρηνικές λύσεις, έστειλε και δεύτερη αίτηση προς το Υπουργείο Γεωργίας, σύμφωνα με την οποία ο δικαστικός αγώνας προβλεπόταν ν' αποδεί επιζήμιος εθνικά, γι' αυτό έπρεπε να αποδοθεί το δίκαιο της Μονής οικειοθελώς. Άλλωστε η Μονή για διευκόλυνση της διαφοράς είχε προσφερθεί να δώσει δυο κτήματα του Σοφουλάρ, εκτάσεως 18000 στρεμμάτων και τα κτήματα του αγίου Μάμαντα, εκτάσεως 20000 στρεμμάτων⁴¹. Για το λόγο αυτό έγινε παράκληση στο Υπουργείο να αναγνωρίσει τα δίκαια της Μονής, να αποτρέψει τον κίνδυνο δικαστικού αγώνα, διότι αυτός εκτός του ότι κινδύνευε ν' αποδεί σε βάρος του Ε.Δ., θα δημιουργούσε εθνικά επιδλαβές προηγούμενο σε βάρος της εκκλησιαστικής ακίνητης περιουσίας που δρισκόταν στην ξένη κυριαρχία και της οποίας η αξία ανερχόταν σε δισεκατομμύρια⁴².

5. Προσπάθειες επίλυσης της διαφοράς, υπογραφή προσυμφώνου από το ελληνικό δημόσιο και την Ιερά Μονή και οι συνέπειες αυτού

Μετά από ένα χρόνο περίπου από τη Β' γνωμοδότηση των πέντε καθηγητών, η ελληνική κυβέρνηση κάτω από το δάρος της δικαστικής αγωγής της Μονής και των δύο γνωμοδοτήσεων πλειάδος καθηγητών της Νομικής Σχολής του εθνικού Πανεπιστημίου Αθηνών αναγκάστηκε να λύσει τη σιωπή της.

Οι δυο αιτήσεις της Μονής προς το Υπουργείο Γεωργίας απετέλεσαν μια καλή απαρχή για την επίλυση της διαφοράς, και μια γέφυρα προσεγγίσεων. Έτσι η κυβέρνηση με το από 29-3-1924 έγγραφό της προς τον αντιπρόσωπο του Αγίου Όρους Ιγνάτιο Βατοπαϊδινό, ανήγγειλε ότι εγκρίθηκε από την κυβέρνηση η μίσθωση 18 μετοχίων για την εγκατάσταση προσφύγων από τη Μικρά Ασία με μίσθωμα το μέσο όρο των προσόδων της τελευταίας πενταετίας του κάθε μετοχίου⁴³, ότι η οριστική λύση θα ήταν η απαλλοτρίωση των μετοχίων, αλλά, η κυβέρνηση αποβλέποντας στον ιδιάζοντα χαρακτήρα του Αγίου Όρους δε θέλησε να αφαιρέσει την ιδιοκτησία

40. Αυτόθι, σ. 25.

41. Α.Ι.Μ.Β., Ιγνάτιος, Αίτηση, σ. 5.

42. Αυτόθι, σ. 7.

43. Παπαναστασίου, Εμπιστευτικών έγγραφον, σσ. 13-15.